

Veckobladet

Det finns en stark materialistisk tradition i Veckobladet och omvänt en misstänksamhet mot andliga ting. Mot det står emellertid tidningens öppenhet som till exempel har gjort att vi haft en intressant debatt om Henric Schartaus teologi och person.

I detta nummer blir det mer andlighet. Diktsamlingar brukar vi inte recensera, särskilt inte om författaren inte är från Lund, men vi gör ett undantag för Göran Greider, detta enastående vänstersamvete som strör intressanta tändsticksdikter omkring sej med samma frenesi som Bertolt Brecht för att däremellan blomma ut i tankeväckande långdikter. Vår anmeldare tar liksom övriga recenser fasta på associationerna till Jesus i Greiders nya samling. När det gäller de 321 utställda förslagen till utformning av Lunds domkyrkas förplatta koncentrerar vi oss på de materiella aspekterna.

Preldierna till vänsterpartiets kongress handlar om allvarligare ting men saknar heller inte komiska sidor. Dit hör Daniel Sestrajcs förtroliga e-brev till vissa kolleger i valberedningen som kom på avvägar och blev allmänt känt genom avsändarens feltryckning, och som vi återger här. Sagde Sestrajc här för övrigt efter jämn omröstning i distriktsstyrelsen blivit utsedd till vikarierande ombudsman i Skåne.

Apropå e-brev så har ju Veckobladet elektronisk adress sedan några år och får alltså bidrag den vägen. I redaktionen finns emellertid krafter som segt håller fast vid det gamla. De har uppmuntrat av Kubas försök att starkt begränsa medborgarnas Internetanvändning (på Kuba hade Daniel S. inte kunnat trycka fel) och för en gångs skull sett en anledning att relatera några färskare reseintryck från Fidel Castros ö.

Om Hallandsås som hinder för tågtrafiken har vi skrivit förr. Det intressant att vi nu får en allt bredare rörelse, inklusive vänsterpartiet, som ifrågasätter att tunnelplanerna ska fullföljas. Som vanlig resenär är det klart att man föredrar den vackra utsikten över Laholmsbukten framför en mörk tunnel. Än problemet med lövhalkan då? Det finns en enkel lösning: plantera gran i stället.

Och utgivningsplanen för 2004 som vi nämnde förra veckan? Lugn, den kommer.

Och så medverkar Lucifer förstås.

Tre frågor till Karin Svensson Smith

1. Hur blir det med Hallandsås?

– Vi får snart se. Förhandlingarna med regeringen om infrastrukturen pågår som bäst.

– Skulle de inte ha varit klara?

– Jo, men det finns uppenbarligen motsättningar i regeringskansliet som bromsar. Man får inte alltid sin vilja fram bara för att man är minister.

– När det gäller tåg tunneln genom Hallandsås är alltså du och vänsterpartiet kritiska därför att den kräver så stora resurser på bekostnad av andra projekt. Nu har ni fått ett tungt och uppmärksammat stöd av järnvägskonsulten Jonny Meijer. Kan det påverka utgången?

– Sakkunnigt stöd är aldrig fel.

– Kan det bli så att regeringen skjuter på beslutet om just Hallandsås?

– Det är inte troligt. Banverket och Vägverket trycker på om besked och detsamma gäller en massa kommuner som har upprättat planer.

– I december träffades en uppgörelse om finansieringen av vissa investeringar. Kommer den att hålla?

– Uppgörelsen var en framgång för oss eftersom vi ville att utbyggnaden skulle göras framtung. Genom uppgörelsen tidigare läggs vissa investeringar med hjälp av upplåning. Men det måste betonas att uppgörelsen inte gav några nya pengar. Ramen är fortfarande 364 miljarder på tolv år. Avskrivningstiden för de olika låneprojekten är dock inte fastställd än.

– Erfarenheterna av sådan upplåning är väl blandade?

– Ja, och Riksrevisionsverket har ju kritiserat Öresundsbrokonsortiet för dess valutaspekulationer. Vi vill att lånen ska vara öppna och ärliga, och bi bör undvika att skjuta över problem till kommande generationer.

2. Hur var det på Kuba?

– Bra, ur mitt och min familjs begränsade perspektiv. Vi hade en fin semester och studerade intressanta naturområden, både krokodil- och fågellokaler.

– Ingen politik?

– Det var inget fel att ett område låg intill Grönbukten, platsen för USA:s misslyckade invasion 1961, och ett annat uppe i de berg där gerillan startade. Så vi besökte museer som berättade om revolutionen.

– Du besökte ju Kuba redan på

1970-talet. Några skillnader?

– Naturligtvis. Vad den egna revolutionshistorien beträffar är det påfallande hur man nu lyfter fram Che Guevara, mycket starkare än förut. Fast inte alla aspekter av honom. Jag läste en ny biografi om honom i samband med besöket, och det är uppenbart att både hans demokratisyn och kvinnoyn lämnade en del övrigt att önska.

– Någon annan skillnad mellan då och nu?

– Bränslekrisen, det vill säga att det inte längre finns någon Sovjetunion att få olja från, har gett intressanta resultat. Jag har aldrig sett så många cyklande vuxna, och för övrigt ganska många hästskjut-sar.

– Och ett helhetsomdöme?

– Kuba är ett fattigt land, men man har lyckats fördela de knappa resurserna jämnt på ett beundransvärt sätt. När det gäller kritik mot summariska rättegångar och avrättningar räcker det att jag hänvisar till Amnesty. Att man nu begränsar sina medborgares möjlighet att kommunicera med omvärlden via Internet tyder på ett bristande självförtroende hos regimen som den inte borde ha.

3. Hur blir det på v-kongressen?

– En intressant fråga att diskutera blir som vanligt den om parlamentariska kontra utoparlamentariska aktiviteter och instanser. I riksdagsgruppen ser vi det som ett dilemma att partistyrelsen nu har övertagit ansvaret för budetupp-

görelser med regeringen men tycks ha bristande vilja att stå för och försvara besluten.

– Vad kan man göra åt det?

– För riksdagsgruppens del måste vi diskutera mer med medlemmarna på olika sätt, resa runt i landet och samtala med partiföreningar och andra?

– Det ska du alltså göra för Skånes del?

– Då är det ett konkret problem att den skånska kongressdelegationen har beslutat att de skånska riksdagsledamöterna inte har yttranderätt på dess möten. Det tycks vara unikt i landet och det väckte viss förvåning när det relaterades på riksdagsgruppens möte – för övrigt inte av mej.

– Skåne sticker alltså av från övriga distrikt?

– Ett konkret och aktuellt exempel är att Johan Lönnroth nyss skrev en artikel till partitidningen Vänsterpress där han försvarade sej mot angrepp för bristande feminism. Artikel blev hårt beskuren och Johan ville skicka den fullständiga versionen till kongressombuden för kännedom, men distrikts-expeditionen i Skåne vägrade att lämna ut de skånska ombudens adresser.

– Hur ser du på valberedningsmajoritetens förslag till partistyrelse?

– Förslaget speglar inte bredden i vänsterpartiet. Och man föreslår ett antal kandidater som inte har berättat vad de vill med sitt uppdrag.

Gr

(V) INTE LÄNGRE RÖDGRÖNT?!

Jakobsbrevet: en förkunnare och hans profeter

Göran Greider har publicerat en ny stordiktsamling och lånat titeln från en av bibelns böcker: Jakobsbrevet, skrivet av den av Jesu lärjungar som ledde den första församlingen i Jerusalem. Jag fick boken av Karin på min namnsdag. Huvudbudskapet i Jakobsbrevet är plikten att i handling stå det onda emot.

Greider tilltalar Jakob direkt:

Jag hör, Jakob, också
denna dag hör jag av hela min
varelse
om allt det som drabbar de fattiga
och de oskyldiga i världen.

Diktsamlingen spänner över vida fält men är hela tiden personligt förankrad. Greider påpekar med eftertryck att hans dikt är och förblir biografisk. Men i den ryms många människor. Jag ska här begränsa mig till att räkna upp personer – från Jesus till Lenin – som Greider nämner som förebilder i kampen för rättvisa och citera något av vad han skriver om dem.

Inom den religiösa sfären är Jesus förstås det viktigaste namnet. Greider:

Jesus var således hebré och jude.
Det betyder att han aldrig kunde
föreställa
sig en frälsning enbart bortom detta
liv:
Han levde i detta liv och nästan allt
han säger
är därför fullständigt felförstått och
vantolkat
av dessa makter som tyckt sig haft
nytta
av hans strålgång
men inte av hans kärleksbud.

Sen dyker ärkebiskop KG Hammar
oväntat upp i samma dikt med
anledning av hans ställningstagande
för de fattiga folken härom året:

Och den lite färglöse KG Hammar

svensk ärkebiskop och kanske
skakad
över att bli angripen av Roms
utsände
och av sex fariseer som ber i
gathörnen –
också han lever i denna värld och
ingen annan
i djupet av dessa liknelser,
beväpnad endast med den vapenlösa
kärleken
i daglig gemenskap med denna
Jesus,
bland horor, ropande på barn på väg
över
de minerade fälten utanför Kabul,

Maria av Magdala, vittne till Jesu
uppståndelse, tilltalas i en dikt,
föregången av ett citat från den
fina religionshistorikern Elaine
Pagels:

Naturligtvis har du några
tröstande ord till de elva lärjungarna:
Du har talat med honom/
Men du menade alltså inte att han
kroppsligen
återuppgjätt från döden, du menade
att du mött honom inom dig

Greider om samhällstänkaren Immanuel Wallerstein:

Essäerna om det världskapitalistiska
systemet:
Stora tankar, nästan inga människor
synliga,
endast väldiga block av makt och
vanmakt.
Också kritikerna av det bestående
tycktes mig omänskliga:
geologer talande med geologer.

En barnramsa om Olof Palme:

Olof Palme
han hoppar över grunden
Men Palme han dog
Och nu blir det
ingen politik mer.

Än en gång Kristus i en dikt om
världen efter den 11 september,
som också anknyter till myten om
en demonstration utanför Pentagon
under Vietnamkriget, som berätt-

tats av Norman Mailer i *The Armies of the Night*:

(Kristus) gick där, i det långa håret,
som om han just
försökt lyfta Pentagon med tiotusen
lärjungars hjälp,
förbi ministrar och deras allra värsta
pressekreterare

Och så en tilläggan till Bo Bern-
hardsson när han talar på Bokens
dag i Malmö efter nedläggningen
av Arbetet:

Jag var yngre än någonsin,
mer vanmäktigt lugn, farligt lugn
och samlad
inför det här nederlaget.
Så jag bestämde mig för
att det var helt
avgörande att minnas de tio
minuter Bo Bernhardsson
höll sitt middagstal

I Stockholm möter Greider Marx:

Den unga Marx sitter och läser på
pizzerian.
Hon är uppvuxen i norra Sverige.

Efter ett möte om kapitalismen på
Skeppsholmen ett par månader ef-
ter Göteborgshändelserna uppen-
barar sig Hjalmar Branting och
helt kort Alexandra Kollontaj och
Rosa Luxemburg:

Hjalmar Branting från Attac ville
förstås medla, men kände att han inte
längre kunde det; han hade haft ett
helvete när han mött vanligt folk
efter sammandrabbningarna i
Göteborg. Den unga kvinnan från
Chiapaskommittén, som kunde hetat
Kollontaj eller Luxemburg, talade
plötsligt om arbetarna som ska
sparkas i Degerfors.

Lenin bryter snart upp från Zürich:

Han har inte kunnat sova ordentligt
sedan de
då svekfulla dagarna 1914.
Det är tre år sen.
Hans hustru fruktar att han blivit
galen.

Sedan reser de, rakt in i den ryska
våren, aprils tesar.
Det historiska nuet av den mest
oerhörda kompression!
Han finns inuti en vitnad, knuten
järnnäve.
Det är proletarietets.

I en dikt om den 15 februari 2003
besjunger Greider folket:

Det är bara folk, vanligt folk, som
kan göra det
Och där var den stora massan av
vanligt folk,
sida vid sida med aktivister
och dansande anarkister.
Alla visste att det var fredstanken
som nu gällde,
den allra enklaste känslan av
att kriget på sikt aldrig hjälper.
Det var inte den brutale tyrannen vi
tänkte på
utan det irakiska folket, en planet av
civila.
Övertygelserna var genomkorsade av
eftertanke.
Jag såg nästan ingen fanatism
omkring mig,
bara den djupaste oro över
krigshetsen,
den djupaste glädje över att vi var så
många.

Greider kombinerar bibelordet:
den som söker han finner; med
titeln på en av Jörn Svenssons
böcker:

Den som söker ska inte sluta
söka förrän han finner.
Och den som finner ska bli bestört
och därefter förundrad
och sedan
ta ledningen och makten.

Och Greider vågar sig på en poli-
tisk parafraas av det kristna kär-
leksbudskapet:

Du måste älska din
meningsmotståndare
som en gata därför att din
klassfiendes
befrielse är till slut också din.

Gunnar Stensson

E-brevet som läckte ut: VB har hela texten

Från: Daniel Sestrajcic
Skickat: den 8 december 2003
Till: Vänsterpartiet/Annie
Nyström
Kopia: Leni Persson
Ämne: Re: Träff till helgen

Hej Ankie och Lenni!

Skickar detta bara till er två – har
alltså tagit bort Stina – men egentligen
bara för att jag inte känner att jag är
säker på henne. Men är ni det så ska
hon givetvis vara med.

Jag tycker det är bra att träffas –
kanske ska vi se till att ha talat med
varandra redan innan mötet för att sam-
ordna pratandet och vilka människor
vi bör puffa för och så. Jag har lite fun-
deringar och tankar kring detta och har
även försökt tala med en hel del män-
niskor, precis som ni säkert också har
gjort.

Nu har jag lite funderingar kring
personerna som du listar dock. Hur
säkra kan vi vara att Berit är så långt på
vår sida att hon vill prata innan (jag
menar då samordnat) – har fått upp-
fattningen att hon är bra men känns lite
"velig" och är osäker här. Kanske bättre
att ngn av oss håller kontakt och pratar
med henne apropå regelbundet? Dess-
utom ska hon på teater på fredag. Men

här vet ni säkert bättre eftersom ni
känner henne och så.

Jag tror det vore direkt dumt att ha
med Mats – jag är ganska säker på att
han tillhör högerflanken, både av det
han säger på mötena och säkra indi-
kationer från folk jag känner.

Inger tror jag väldigt mycket värjer
sig mot att arbeta på det här sättet.
Dessutom så tar hon mycket intryck av
Birgitta och är väldigt påverkad där-
ifrån och har dessutom mycket kontak-
ter med henne. Det gör nog att hon inte
gillar att göra på det sättet. Men henne
borde vi ju också tala med om saker
som oroar, förslag etc för i grunden är
hon ju vänster och så.

Men vad tycker ni/hur har ni reso-
nerat kring dessa människor? Samt
skulle vi inte kunna ha ett trepartssamtal
över telefon innan valberedningsmö-
tet? Om vi kan ha det vilka tider skulle
passa er då?

Vänligen
Daniel Sestrajcic

Gå med ledarna så länge de går i
spetsen,
utan ledarna om de tvekar
mot ledarna om de sviker

040-792 93 (hem)
0736-64 78 13
daniel.sestrajcic@folkbildning.net

Brevet föranledde följande reak-
tion från vänsterpartiets distrikts-
styrelse i Kalmar:

2003-12-18

Till partistyrelsen
Vänsterpartiet

Detta är allvarligt och kräver åtgärder!
Aven tillfällighet har vi, några personer
i distriktsstyrelsen och dess verkstäl-
lande utskott i Kalmar, kommit över
en skrivning mellan några ledamöter i
partiets valberedning.

Skrivningen är från Daniel Sestrajcic
till Ankie Nyström och Leni Persson.
Ankie Nyström, som också är ombuds-
kvinna i vårt distrikt, ingår i valbered-
ningen.

Som framgår av skrivningen finns
det ett konspiratoriskt tänkande och
konspiratoriskt arbetssätt mellan vissa
i valberedningen. Det gäller att få fram
rätt personer med "rätt" åsikter och
använda sig av "pålitliga" kamrater i
valberedningen.

Ni kan själva ta del av skrivningen.
Nu undrar vi:
Är det valberedningens uppgift att
arbeta på detta sätt? Borde inte val-
beredningen försöka ha ett helhetstän-
kande och skapa funktioner (partistyr-
else osv) som har en bred förankring?

Är de personer som agerar på detta
sätt lämpliga att få fortsätta sitt arbete?
Kan vi som medlemmar eller kongress-
deltagare lita på att de förslag som
presenteras kommit fram på ett demo-
kratiskt sätt?

Vilka åtgärder tänker partistyrelsen
vidta med anledning av skrivelsen?
Skrivelsen är kanske bara ett brev som
kom fel. Vad finns mer?

Vi vill ha svar på frågorna.
Det är vår förhoppning att detta kan
lösas inom vår organisation.

Kalmar 2003-12-18

Bertil Dahl
Sonia Lindell
Agneta Lindvall
Irene Fleetwood

Sedan valda delar av det första
brevet återgetts i Dagens Nyheter
har Daniel Sestrajcic som bekant
beklagat vissa formuleringar.

Helgkurs i ÖVERTONSÅNG
24-25 januari 10-17.30 på
Liberiet. Några platser kvar,
Ring Gösta 125327. Övertons-
ångarna medverkar i Kloster-
kyrkans kvällsmassa söndag
25.1 kl. 18.

Dags för outsourcing

Lunds kommun har som så många andra kommuner knappt med pengar nu för tiden. Då gäller det att använda sin uppfinningsförmåga för att öka inkomsterna. Här är ett tips som jag kan förmedla helt gratis.

Det är en idé som kommer från ett litet samhälle i Ohio som heter New Rome. Det är verkligen ett litet samhälle med bara 60 invånare och det ligger längs tre hundra meter på riksvägen US 40 utanför Columbus.

Goda inkomster

Men här har man verkligen förvaltat sitt pund. Man har nämligen infört en lokal hastighetsbegränsning till 35 mph, dvs cirka 60 km/tim. För att övervaka den har man en lokal polisstyrka om tretton personer. Bra är får man in drygt 400000 dollar i trafikböter vilket utgör 90 procent av den lilla kommunens inkomster. Av och till har det varit lite oklart med redovisningen av bötespengarna, men i huvudsak går de åt till att hederligt avlöna poliserna, av vilka flera är deltidsanställda. Polisen och den tillhörande lokala domstolen är ortens enda arbetsgivare. Det finns år då mer än 1200 trafikbrottslingar har belagts med handböjor och dömts i den lokala domstolen som är inhytt i en trailer. Allt gäller inte hastighetsöverträdelser – många har dömts för att inte ha på sig säkerhetssele eller för att nummerskylten varit nerslammad och inte fullt läslig.

Polischefen på orten, Larry Cunningham, säger i en intervju att man anser sig göra ett bra jobb mot trafikbrottsligheten. Och faktiskt

har det såvitt känt aldrig inträffat någon trafikolycka i det lilla samhället. Nu hotas dock idyllen – det finns personer i trakten som vill upplösa orten som självständig kommun eftersom fastighetsvärdena tenderar att ligga ganska lågt beroende på omständigheterna.

Tja, det här är kanske inget recept som man direkt vill flytta över, Lund kanske inte vill bli känt som en hastighetsfälla, som tekniken kallas. Närmast till hands ligger väl kanske att låta pareringsvakterna jobba mot provision? Man kanske skulle kunna outsource dem?

Inte en man, inte ett öre

En annan verksamhet som förefaller att ligga bra till för privatisering är det militära och låt oss snabbt gå över till allvaret. Betänk vad som har skett: Sverige har i dag inget försvar, så när som på något tiotal tusen värnpliktiga och ett antal anställda officerare. Våra försvarskostnader är å andra sidan lika höga som någonsin, pengar som i huvudsak används för att betala på flygplan som ingen vill ha som inte trugas på dem. Brännugnarna bågner av personlig utrustning för en halv miljon man och landets skotgräddor fylls av utrustning som kostat hundratals miljarder. (Vi som betalt den inte får köpa så mycket som en skyffel, långt mindre en traktorkärra.)

Vad gör väl det, landet är ju inte hotat? Nej, det är det inte, men det är svårt att påstå att fridsriket på jorden skulle ha infunnit sig. Den enda supermakten har antagit en doktrin som går ut på att den har rätt att starta förebyggande krig

om den finner det förenligt med sina syften. Det drabbar väl inte oss men ett sådant latent hot inger naturligtvis oro runt om i världen och världens regeringar kommer naturligtvis att vidta sina åtgärder. Den svenska försvarspolitikens grundas på att ett återtagande av någon sorts försvarskraft ska kunna ske på tio års sikt. Om jag var försvarspolitikern skulle jag sova dåligt på nätterna: med ett sådant hot från USA är världen dömd till krig och elände inom tio år.

Egen armé eller andras?

I stället för försvar ägnar sig den svenska försvarsmakten åt att ställa upp stridande förband som ska ingripa i internationella konflikter. Den unika internationella kompetens som har funnits i form av fredsbevarande styrkor baserade på värnpliktiga som kunnat göra goda polisbetonade insatser på Cypern, i Libanon etc håller man på att spela bort i utbyte mot försök att likna amerikanska expeditionsstyrkor. Det är inte precis billigt har man förstått och nu ska vi alltså få svenska legosoldater. De svenska militärerna blickar nu som alltid på den mäktigaste militärmakten och vill förstås hellre dricka cocktails i Nato-kretsar än att gå och harva på kaserngårdarna. Den nye ÖB förklarar programmatiskt att den svenska försvarsmakten i huvudsak ska verka utomlands. Det är ett illusionsmakeri utan like.

På 1970-talet brukade de försvarsvänliga debattörerna på högersidan citera ordförande Mao, eller vem det var, om att varje land har alltid en armé, antingen den

egna eller någon annans. Med den inriktning som nu finns, verkar det vara det andra alternativet som gäller. Genom att lägga ner det svenska försvaret förväntas vi inse att det är Nato som ska gälla.

Vänstern har av tradition varit kritisk till det militära försvaret. Men att bara hålla tyst när politikerna så uppenbart missköter försvaret kan inte vara hållbart. För det är naturligtvis i den politiska ledningen av försvaret som det stora problemet ligger, med stats- och försvarsministrar som tycks sakna en självständig och genomtänkt hållning och som bara jamsar med generalerna. Man vet inte om man ska skratta eller gråta. Finns det ingen med lite förstånd kvar någonstans?

Verkligheten och dikten

Jag läste i veckan (Doktor Gormander, still going strong) att Riksarkivet, den fantastiska anläggningen med bergrummen på Kungsholmen i Stockholm nu har sålts till ett brittiskt fastighetsbolag. Det är fastighetsbolaget Vasakronan som sålt i avsikt att "öka omsättningshastigheten i fastighetsportföljen". Och Vasakronans informationschef tillfogar lugnande att man har inte sålt innehållet i Riksarkivet, bara fastigheten och det för att hämta hem reavinster. Alltså bokförings- och skatteskal.

Man blir mållös och kan bara förtvivla över sin situation som politisk kåsör. Hur ska man kunna skriva politisk satir när verkligheten överträffar ens vildaste fantasier?

Lucifer

Mellan idyll och tumult – polisminnen från Lund

Mellan idyll och tumult heter en bok som kom i slutet på förra året och som innehåller minnen från åren 1945–2000, nerskrivna av ett antal äldre lundapoliser, många av dem pensionerade. Flera av skribenterna beskriver förstärkt i sina bidrag en tid, när Lund var en liten stad och en polisman kände "alla", när originalen var många och ingripandena mest handlade om fylle och slagsmål och då 30 november var en grej för äldre herrar.

De vita bussarna

En av poliserna – Jan Nihlén – var 17 år och vikarierande badmästare 1945, när de vita bussarna kom till Lund med fångar från koncentrationslägren. Eftersom badhusets lokaler användes som mottagning, så var också Nihlén med. Han berättar mycket levande om det okänsliga mottagande, som de först anländer fick. När de anlände med tåg till centralstationen och lämnat tåget ställdes de upp på led. "Dessa eländiga människospillror fick marschera längs Bangatan och Nygatan ner till badhuset och på båda

sidor av gatorna stod hemvärnet på vakt, utrustade med kulsprutepistoler".

I Lund på 60- och 70-talen

Tyngdpunkten i boken ligger på händelserna i Lund på 60- och 70-talen.

Flera av de skrivande poliserna var med vid värnpliktsinskrivningen 1968, vid mössbränningen och universitetsjubileet och vid 30 november-demonstrationerna. Det är intressant att jämföra. Det är självklart att deras beskrivning är partsinlagor, men det är ändå intressant att läsa "den andres" version.

Även så här många år senare kommenterar t.ex. Stig Roos med bitterhet Per Stjernquist – "så kallad rektor magnificus" – kommentar om polisattacken vid värnpliktsinskrivningen: "Åtgärden var enligt min mening oklok ... (det gav) rörelsen det stänka av martyrskap den eftertraktade."

Roos skriver: "Kanske borde RPS kontaktat Stjernquist för att efterhöra dennes kunskaper ifråga

om polistaktik, det skulle intressera oss polismän som var med för att försvara det demokratiska samhället mot anarki att få veta hur han tänkt sig att den uppkomna situationen skulle ha lösts."

Holger Radner uppehåller sig i sitt bidrag till boken mycket vid 30 november-demonstrationerna. Han noterar helt kort att i mitten av 80-talet hade skinnskallarna dykt upp i tåget och därmed utmanövrerat de äldre herrarna och motdemonstrationerna hade börjat.

Men han är egentligen inte intresserad av skinnskallarna och deras eventuella hot, han avfärdar dem som en "högljuddsvans". Han fokuserar på åren från 1988 då de danska autonoma ökade upp, och det han skildrar är polisens krig och taktik under åren 1991–95.

Social polisverksamhet, kvinnliga poliser

Flera av bokens skrivande poliser uppehåller sig vid arbetet med narkotikabekämpning, närpolisverksamhet och annan "social" polisverksamhet.

Endast en av de skrivande är kvinna, Ingegerd Nilsson. Hon var en av de första kvinnliga poliserna i Lund av i hennes skildring anar man hur svårt det måste ha varit att vara pionjär i ett så mansdominerat skrä. En av hennes s.k. kollegor i boken skriver rakt ut att kvinnliga poliser kanske kan användas vid förhör med barn, våldtäktsfall och misshandlade kvinnor. Men kvinnliga poliser i yttre tjänst anser han vara olämpligt, eftersom det där kan förekomma behov av ingripanden där våld förekommer. Att kvinnliga poliser ibland kan förhindra våld genom samtal (så som Ingegerd Nilsson berättar om) föresvävar honom inte.

i.

Mellan idyll och tumult. Minnen, människor, med mera från lundapolisens horisont 1945–2000. En bok utgiven i samarbete mellan Lund-Eslövs Polismäns Seniorklubb, Föreningen Gamla Lund samt stiftelsen Lundaguide under redaktion av K. Arne Blom. Lund 2003.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 22350 Lund. Tel 046/138213. Utges av V Lund. Prenumerationsavgiften, 250 kr/år, insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv utgivare: Ola Hagring** Tel 046/143309 Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: vbladet.lund@passagen.se. Red. förbehåller sig rätten att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adress-ändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Domkyrkan och Lund

Vi brukade samlas kring Kloster-gatans västra mynning på Kristi-himmelsfärdsdagens morgon. Antalet växlade mellan femti och hundra men det fanns en kärntrupp, personer som man kanske såg den enda gång på året. Vi skulle lyssna på tornmusiken från en mäs-singsensemble som brukade hämtas ur Bleckhornen och som dolda sej i ett av tornens kolonettgallerier. Mest var det gamla koraler, även om genren har lockat även senare tonsättare som Paul Hindemith, och det brukade sluta med "Den blomstertid". Stämningsfullt var det i alla fall med de klara tonerna ut över den tysta staden, så stämningsfull att man höll på att bli rent religiös.

Fast så långt gick det aldrig för då och då dundrade en buss förbi, och de tunga däckerna mot gatstenarna dämpade effektivt blåsljuden. Där- emellan tjoade de föräldrar som hade förset att samlas vid kyrkan för att köra ut kyrkan närs-tående boyscouter till något naturevenemang. Man stod där år efter år och undrade varför kyrkan inte kunde komma överens med kommunen och polisen om att dirigera om trafiken denna enda kvart om året, eller flytta på sina scouter.

Men det gjorde inte kyrkan. I stället lå den ner tornmusiken.

Jag ser detta som betecknande för Domkyrkoförsamlingens all-mänt likgiltiga hållning till staden där den har verkat i tusen år eller så. Ett annat utslag av denna attityd är det långvariga försummandet och förslummandet av domkyr-kans förplats i söder. Det senare tänker man antligen göra något åt och har till den änden ställt ut drygt tre hundra förslagsskisser i Stadshallen.

Naturliga behov

När den nuvarande domkyrkan skulle byggas på 1100-talet inkal-lade man byggmästaren Donatus från norra Italien, och resultatet blev mästertligt: åsynen av absiden är en ständig glädje när man pas-

serar Krafts torg. Nu har man nöjt sej med svenska förmågor.

Europeiska katedraler har ofta just en gammal klosterplats på syd-sidan. Jag har sett ett antal och påminner mej på rak arm ingen som är mer likgiltig än den i Lund, låt vara att vi bara har Liberiet kvar av den gamla skol- och klos-teranläggningen. Jag har ofta undrat över orsaken. Det kan inte ha handlat om pengar: Lunds stift

Stadens struktur

Teckning Andrzej Ploski, 1987

har varit ovanligt välbeställt efter-som reformationen inte gick lika hårt fram med indragning av kyrkogods i Danmark som i Sverige.

Likasa kan man undra över det yrvakna intresset för att göra något åt saken. Det tycks dock som om en utgångspunkt är naturbehoven. När det kommer ett halvdussin fullpackade turistbussar blir köerna snabbt långa utanför toaletterna. Men turister vill oftast ha kaffe också och alla hittar inte ner till eller får plats på Credo. Dessutom har kommunen (och centrumsam-ordnaren?) anmält sitt intresse: efter tre misslyckade lokaliseringar av turistbyrån hoppas man på en lyckad.

Två vanskligheter

Alltså: toaletter, servering och tur-ristbyrå, plus komplettering av befintliga kyrkliga lokaler och en allmän uppsnygning.

De stora estetiska vansklighet-erna omfattas inte av programmet.

Jag tänker dels på f.d. bankpalatset, nuvarande Lilla Teatern m.m. i söder. Fasaden är ett ståtligt uttryck för Lunds Gründerzeit men de höga brandmurarna åt norr gör ingen människa glad. Rivning (och ett återställande av Lilla Kyrkogat-an?) vågar ingen föreslå för då skulle det komma arga insändare från Sven Karlsson m.fl.

Den andra vanskligheten finns i norr, nämligen Domkyrkan. Förr lappade man på den vid behov, en tornhuv det ena seklet, en strävpelare hundra år senare, och resul-tatet var inte vackert men charmigt. Kom så Helgo Zettervall och verk-ställde inte bara en nödvändig grundförstärkning utan uniforme-rade också byggnaden, gjorde stil-en enhetlig. Den obrutna taklinjen är för lång, tornen för höga för en god balans.

Fast nu gäller det alltså bara området mellan kyrkan och f.d. Sydsvenska Kredit AB.

Cykel och bil

Jag passerar där mest varje dag. Det är den naturliga vägen österut om man har kommit cyklande på Kloster-gatan. Man känner sej inte riktigt välkommen för man måste snedda genom en öppning i stängs-let mot gatan, men fram kommer man. Det är oklart hur det blir sen. Det står inget i programmet för omgestaltningen att det öst-väst-liga cykelstråket ska behållas och än mindre förbättras.

Däremot står det att man vill behålla tio-tolv av parkeringsplat-serna vid Kungsgatan. Om den nuvarande situationen står det i programmet att "den öppna platsen söder om Domkyrkan används som tillfällig parkeringsplats vid särskilda kyrkliga handlingar så-som vigsel eller begravning". Det är helt enkelt inte sant: bilar släpps in vid alla möjliga tillfällen såsom femtielfte söndagen e. Trefaldig-het. Den bekvämligheten vill man inte avstå från. Ska man då inte tänka på de funktionshindrade? Jo, men bara två av de tio-tolv är tänkta som handikapplatser.

Härbör kommunen göra sin vilja känd. Och den viljan bör vara: ett förbättrat cykelstråk söder om kyrkan, bort med bilarna från Kungs-gatan!

Det blir bättre!

Vad ska man då säga om de drygt tre hundra förslagen? Jo att det är ett nöje att titta på dem, att mycket är välgjort och väl tänkt, att det finns några intressanta galenska-

per. Rätt mycket är pastischer och det har jag svårt för medan jag är förtjust i den nyfunkis som är da-gens arkitekturmode. Alltså myck-et glas, ljusa, slåtputsade väggar, gärna platta tak, något i stil med entrebyggnaden vid Västra Sta-tionstorget (som f.ö. borde byta namn till V. Bantorget).

Fast egentligen spelar det inte så stor roll vad man väljer. Åtmin-stone 290 av förslagen är bättre än det nuvarande ländet.

Gunnar Sandin

Om ni reser till BRYSSEL

Sign. mb:s beskrivning i nr 1 av svå-righeterna att åka tåg till Bryssel är alltför trovärdig. Det borde i Sverige, Danmark och norra Tyskland finnas tillräckligt många miljösinade gröna och socialistiska EU-parlamentariker plus alla funktionärer, lobbyister och journalister för att varje kväll fylla en lyxig sovvagn från Hamburg. I stället riskerar förbindelsen att läggas ner. Järnvägsbolagen gör dålig reklam för sin vara och resebyråfolket har bara flyg för ögonen.

Nej, alla sovvagnarna hade inte brunnit upp, men sen det uppstått brand i ett nattåg mellan Paris och Frankfurt förbjöd fransmännen tyska sovvagnar (inte liggvagnar) på sina spår, och Brys-seltåget fortsätter ju till Paris. Nu är emellertid vagnarna brandsäkrade och kör åter varje kväll kl. 22.22 från Ham-burg Hapthnhof. Om man inte betalar sin biljett själv kan man ju beställa en Deluxe Single-kupé på andra våningen med egen toa/dusch, välkomstdrink och frukost.

Om ens möte i Bryssel inte börjar förrän senare på förmiddagen är det bekvämare att ta nattåget från Köpen-hamn 18.54 (med samma standard) och när man kommer till Köln vid sju-tiden nästa morgon byta till snabbtåget Thalys som är framme i Bryssel 9.46.

Gr

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Hen-riksson, Gunnar Sandin (red.) och Kajsa Theander. Nästa redaktör Gunnar Sandin, 135899.

Manus sänds per post till Vecko-bladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123, tel 046-138213.

Manus mottas gärna i form av Worddokument (.doc), RTF eller ren text på 3,5" diskett. Bifoga helst pappersutskrift. Enklare är att skicka e-post till vbladet.lund@passagen.se. Lämna då gärna två versioner: den raa texten som brev och dokumen-tet i format enligt ovan som bilaga. Telefon till redaktörerna: Gunnar Sandin 13 58 99 Charlotte Wikander (tjl) 13 96 26 Vid utebliven tidning ring Cecilia Wadenbäck 13 82 13.